

Bona feina

Un relat de: [eumolp](#)

Tots els seus amics presumien de fills i filles: la nena acaba la carrera aquest any, el nen serà metge, que si màsters per aquí, que si postgraus per allà... I ell, amb els llavis ben premuts i fent veure que no hi era: la gran, tanatopràctica, el petit enterramorts. I és que no ho podia entendre. Els havia donat tot el que volien i potser una mica més i tot. I tant l'una com l'altre aferrats a aquella mena de vocació incomprendible. I no hi va haver manera: crits, batusses, càstigs, amenaces, complaences, xantatges, negociacions, promeses... Res de res de res: tanatopràctica i enterramorts. I semblaven més contents que unes pasqües. Tot plegat era d'un idiota que tirava d'esquena.

-I els teus què fan?

-Bé, ja em treballen els dos.

-I ja t'han marxat de casa?

Què va, que aquesta era una altra. Aferrats a la mamella, xuclant i xuclant. I amb un posat de mosquetes mortes que encara l'acabava de treure més de polleguera. Posats angelicals i muts com una anxova. Ara, això encara ho havia d'agrair, no s'imaginava un sopar de família comentant el com i el què de la feina del dia, que prou sabia que ell no gastava estómac per a segons quins comentaris. La cosa de la mort sempre li havia fet angúnia i no hi havia res que l'incomodés més que aquell típic "Que el voleu veure?" amb què els familiars dels difunts sembla que vulguin rematar l'estúpida contracció al deure d'anar a donar el condol.

De fet, quan entrava a un tanatori, li pujava un pessigolleig pel tou de les cames que el convidava a refer camí i a engegar a dida la bona educació i les convencions socials. Les vegades que no li havia quedat més remei que entrar a la capella on feia temps el difunt fins a l'hora de ser encabit al nínxol, li venien unes basques que només podia controlar fixant la vista en un punt indefinit que li estalviava la visió del traspassat i escurçant al límit de la bona educació l'estada en aquell recambró que sempre li havia semblat obscè i prescindible.

I només li faltava la lletania inevitable: "Que bé que ha quedat, que natural, està igual que quan el (o la) vaig veure per última vegada". Quina obsessió pels tòpics! Com si un cadàver, enravenat i en procés d'esdevenir una sopa borbolejant de matèria en descomposició pogués tenir res a veure amb un organisme viu. Quin disbarat!

Però no hi havia res a fer, havia contribuït a posar al món dos especimens que sembla que xifraven totes les seves aspiracions a servir el trànsit cap al més enllà.

La seva dona ho portava amb més resignació. "Els són feliços així, deixa'ls fer. Imagina't que fossin uns perduts i que es droguessin..." Doncs mira, pensava ell, potser m'ho estimaria més. Entre el mono i l'esquelet, no sé amb què em quedaria... Però això no ho deia, és clar, acotava el cap i tornava a fer veure que llegia el diari, perquè qui dia passa any empeny.

I tants en va empènyer que va arribar que un dels dies se li va entavessar i el cor li va rebentar. I va ser al mig de la Gran Via, just quan el semàfor estava a punt de canviar i venia un enorme autocar ple d'anglesos que ja estaven borratxos a veure la final de la Copa d'Europa.

L'esmicolament va ser de campionat i la recol·lecció de fragments, obra de gran mèrit. Afortunadament, va anar a parar a bones mans i la recomposició de les miques feta amb amor i devoció.

Només per això i no res més, més enllà de la campana de vidre que el protegia de les paraules que encara l'haurien fet alçar-se, es va poder sentir: "Que bé que ha quedat, sembla ben bé ell".

I just en aquell moment, els seus fills es van mirar i van donar per satisfet l'odi que havien anat covant al llarg de tants anys servint una feina que els repugnava.

Les paraules que no van pronunciar es podien llegir a la lleu curvatura dels llavis i a l'espurna de complicitat que va travessar els seus ulls: "Jo ja he fet la meva part", deia ella, "ara et toca a tu allisar el ciment. Que no s'escapi i que es podreixi a l'infern".